

Sandra Day

– fra bondeknøs til piskedronning

Thomas Aagaard Skovmand

Sandra Day

– fra bondeknøs til piskedronning

Verdens Mindste Forlag

Sandra Day – fra bondeknøs til piskedronning

Af Thomas Aagaard Skovmand

© Verdens Mindste Forlag

Redaktion og layout: Rie Holdum og Esben Milan

Bogen er sat med Adobe Garamond Pro

1. udgave, 1. oplag

ISBN: 978-87-92076-00-7

Trykkeri: Narayana Press

Printed in Denmark 2007

www.verdensmindste.dk

Fotos på omslag, side 2-3 og 6:

Lars Bech / Das Büro

med billedbehandling af Morten Lasskogen

Øvrige fotos

(medmindre andet er anført)

er fra Sandra og venners private albummer.

Halvt mand – halvt kvinde

Fra navlen og ned – en mand. Fra samme sted og op – en kvinde. Sådan er Sandra Day. Halvt kvinde, halvt mand.

Dette er historien om den transseksuelle diva fra Vesterbro i København. Eller Danmarks eneste Rigsvamp, som hun kalder sig selv. I ord og billeder.

Fortællingen om et særpræget, grænseoverskridende og frem for alt underholdende liv, der ikke ligner nogen andens. Et tilbageblik på tiden som yndig, lyshåret knægt i Ebeltoft, boghandler i Birkerød, ung bøsse i 1970'ernes København, forvandlingen fra mand mod kvinde og ikke mindst årene med sexshows i hele Europa. For ikke at tale om de mange anekdoter, skuespillet, bordellet med spanking, venner der døde af aids – og selvfølgelig kæresterne.

Ja, så har Sandra også siddet i fængsel. Og er en af de allerførste mænd i Danmark, der har fået lavet kunstige bryster.

Velkommen.

Indhold

Kapitel 1: Fiskerdreng eller krølhåret pige?	<i>11</i>
Kapitel 2: Den første gang med en mand	<i>21</i>
Kapitel 3: Det sjove liv på Pension Erotica	<i>33</i>
Kapitel 4: Striptease i Hamborg uden bryster	<i>45</i>
Kapitel 5: Silikonebrystet Bismarck eksploderer	<i>63</i>
Kapitel 6: Transvestitten taber altid	<i>75</i>
Kapitel 7: Preben Kaas som Sandra	<i>83</i>
Kapitel 8: Smæk med pisk og gabestok	<i>95</i>
Kapitel 9: Turner-hår og fem centimeter negle	<i>111</i>
Kapitel 10: Jeg hedder Dirty Harriet	<i>117</i>
Kapitel 11: Livet er en fest	<i>121</i>
Kapitel 12: Miss Vandala som sygeplejerske	<i>127</i>
Kapitel 13: Jeg skal sgu ikke brændes	<i>135</i>

Kapitel 1

Fiskerdreng eller krølhåret pige?

»Næ, sikken dog en sød lille dreng.«

Sådan lyder det ofte fra byens koner, når de ser lille Alexander. Hans træk er fine, og i håret bølger nuttede krøller. En yndig, lille purk i modsætning til de mere grove fiskerdrenge, som det ellers vrimler med i Ebeltoft på Djursland.

Andre går mere vidt, når de iagttager ham.

»Gud, hvor den dreng ligner en pige,« udbryder de.

»Og måske blev det mit livs skæbne,« siger den i dag pensionerede Sandra, der bliver døbt Alexander Brask Sørensen og ved fødslen er et hundrede procent dreng.

Noget der skal ændre sig med tiden. For Alexander er ikke en almindelig dreng og bliver heller ikke en helt almindelig voksen.

*Alexander er her seks år og på besøg hos en faster i Aabenraa.
Det fine sæt tøj har hans mor fået syet. Hunden hedder Fritz.*

Moderen er ganske ung, blot 18 år, da hun nedkommer. Kalenderen siger 12. januar 1939. Og klokken viser 23. Kun tre år senere dør Alexanders far, 26 år gammel.

»Jeg kan huske, at vores nabokone kom over og bankede på vinduet for at få fat

på min mor. *Fru Sørensen! Skynd Dem op på sygehuset*, råbte

hun,« fortæller Sandra.

Alexanders far arbejder som overassistent ved jernbanen. Ironisk nok rammer et tog ham, da han en dag på cykel krydser sporet.

»Ligtoget passerede lige forbi vores hjem. Jeg blev passet og ville ud, men måtte ikke. Dengang fragtede man folk i hestevogn, så det tog sin tid, før de var forbi,« siger Sandra.

Faderens død tager hårdt på mor og søn, selv om moderen ikke mener, at de ville være blevet sammen resten af livet.

»Jeg tror ikke, at de passede sammen.

En spæd Alexander på fars arm.

Mormor Helene og morfar Johannes.

Far, mor og lille sønnike på vej til Alexanders faster i Sønderborg.

Min mor sagde senere til mig, at de ville være blevet skilt, hvis han ikke var død,« fortæller Sandra om forældrene, der bliver gift 21. december 1938 på moderens fødselsdag.

»Hun var helt sikkert blevet gravid uden, at det var planlagt. Derfor blev de gift i al stilfærdighed.«

Trods en opvækst med kun sin mor har Alexander en god og tryk barndom i Ebeltoft. Især morfar og mormor tager sig af

Alexanders mor på trappen ved hjemmet i Ebeltoft. I baggrunden ses tårnet på det, der dengang var Danmarks mindste rådhus.

deres barnebarn for at aflaste moderen. Som enlig må hun nemlig slide i det. Og gør det.

»Jeg kan huske, at min mor tog mig med på marken, mens hun hakkede tørv. Hun fik 26 kroner om måneden for det, men arbejdede hårdt for at kunne forsørge os.«

Senere får hun job på et tarmrenseri. Noget Sandra beundrer sin mor for den dag i dag.

»Tænk sig at stå der i den lugt og så bare knokle for, at hun og jeg kunne have det nogenlunde godt.«

Især én replik fra moderens mund kan Sandra huske fra den tid.

»Når jeg skulle hen til min mormor, gik jeg ofte forbi tarmrenseriet og kunne se min mor arbejde. Hun

sagde, at jeg så meget ensom ud, når jeg stod der og kiggede. Det var smukt sagt, synes jeg.«

Alexander og hans mor bor i en lejlighed i en gammel købmandsgård midt i Ebeltoft. Selv om der ikke er så meget

plads, hygger Alexander sig. Han kan godt lide at være tæt på andre mennesker.

»Vi spiste af og til alle sammen fælles aftensmad i forhuset til købmandsgården. Det var gode stunder, og om sommeren sad folk længe ude om aftenen og snakkede, mens vi børn legede.«

Alexander ligner på intet tidspunkt de andre drenge på hans alder. De fleste knægte i Ebeltoft er store, stærke drenge, der

3. klasse på Ebeltoft Borger- og Realskole. Alexander står som nummer tre fra højre bagest.

En glad konfirmand med butterfly og voksentøj. Alexander er 14 år.

Alexanders mors konfirmationsbillede fra omkring 1934.

drømmer om frisk havluft og en fremtid som fiskere. Akkurat som deres fædre, bedstefædre og oldefædre.

Alexander, derimod, er en spinkel dreng. Han ser ikke ud som en, der kan håndtere en spandfuld friskfanget torsk. Hvilket slet ikke bekymrer ham. Selv om også hans familie rummer fiskere, trækker nemlig hverken egen kutter, fiskegarn eller havets åbne vidder i drengen med de lyse krøller og fine træk. Det gør derimod billederne, han ser i mørket i byens biograf.

Her tager mormoren ham med hen, så ofte hun kan. De to knytter sig tæt til hinanden.

»Netop fordi jeg var anderledes, blev min mormor så glad for mig, tror jeg. Hun er vist også den, jeg ligner mest. Hvis hun ikke havde fået børn tidligt, var hun måske blevet som mig,« fortæller Sandra.

Deres biografture byder især på amerikanske film med divaen Esther Williams, som hurtigt får en lille dreng fra Ebeltøft som stor fan.

*Esther Williams –
Alexanders favorit,
når han går
i biografen
i Ebeltoft
med sin mormor.*

»Hun kunne bare hoppe ud fra ti-metervippen og ned i pool-en. Når hun kom op igen, sad makeup og hår stadig perfekt. Jeg var helt opslugt af hende.«

I takt med at Alexander ser et hav af Hollywood-film, stiger hans lyst til selv at stå foran andre. Allerede i en ganske ung alder viser han flair for faget.

»Jeg optrådte i missionshuset, og præsten sammenlignede mig med den på det tidspunkt populære amerikanske skuespiller Danny Kaye,« siger Sandra.

Alexander er også pæn i tøjet. Hans mor har sans for at give ham smart tøj på og ser i øvrigt også selv godt ud. Meget af familiens tøj hækler, strikker og syr hun selv.

»Hun vandt faktisk en konkurrence i at strikke, så det var meget logisk, at jeg havde strikkede trøjer, huer og strømper

på. Hun gik meget op, i at jeg var ordentligt klædt på,« siger Sandra.

Sin mors udseende er sønnen nu ikke så begejstret for.

»Hun havde flotte ben og bryster og blev let brun. Derfor og på grund af hendes unge alder skilte hun sig ud fra de store fiskerkoner med deres forklæder, men jeg ville selvfølgelig helst have en mor, der lignede alle de andre børns mødre.«

Fra venstre: Alexanders onkel kaldet Skipper, morfar Johannes, mormor Helene og mor Liefca om bord på kutteren »Helene Ebeltoft«. Senere druknede onkel Skipper.

Selv om Alexander ser anderledes ud end gennemsnittet af drenge i byen, leger han stadig med dem. Især hos én bruger han meget tid.

»Han var svagelig og skulle derfor være meget hjemme. Hans mor forkælede os enormt, når jeg kom. Hun ville selvfølgelig gerne have, at jeg legede med hendes søn igen. Vi fik slik og alt muligt. Men jeg kunne godt lide ham. Vi legede med påklædningsdukker, som vi lavede tøj til. Det var ikke særlig drenget, men vi gik meget op i det.«

Kapitel 2

Den første gang med en mand

En flok glade drenge og piger løber en dag i 1956 ud af Ebeltoft Borger- og Realskole. Sommeren har haget sig fast i Danmark. En lang ferie venter. Og skolen er slut. En ny tid møder eleverne, der har fået deres eksamensbevis i hænderne. For de fleste af drengene bringer fremtiden et liv på åbent hav med en fiskekutter under sig. Nogle skal videre til gymnasiet.

Midt i skaren af elever stikker Alexanders hoved op. Hvad skal han? Hvilket liv venter ham? Karaktererne inviterer til en studentereksamen. Byens købmand vil også godt have fat i den kvikke Alexander. Ligesom boghandleren står klar til at give ham en elevplads.

»Jeg var utålmodig og nød praktisk arbejde, hvor jeg ikke skulle sidde ned,« fortæller Sandra, der vælger boghandleren.

Alexander fotograferet, da han er i tyverne.

»Jeg ser alvorlig ud,« synes Sandra.

Allerede da arbejder han i den lokale biograf, hvor han ofte ser de berusende og glamourøse film fra Hollywood. Akkurat som han har gjort det, siden han var lille.

»Ejeren af biografen havde bestemt sig for, at jeg skulle have en af de tre døtre, som jeg var venner med, men det ville jeg ikke.«

Jobbet hos byens boghandler gør dog ikke Alexander lykkelig. Han keder sig.

»Boghandleren i Ebeltoft var ikke kun boghandler, men solgte også andre ting. Papir og den slags. Jeg var overbebyrdet med alt muligt arbejde, som ikke havde noget med bøger at gøre,« fortæller Sandra.

Da Alexander mangler et halvt år af elevtiden, rammer hans øjne en jobannonce i boghandlernes brancheblad.

I Birkerød mangler den verdenskendte dokumentarfilminstruktør Theodor Christensens hustru, Helga Kastoft, en førstemand til sin boghandel. Og trods sin unge alder får Alexander jobbet. Det passer ham godt. Alexander vil væk fra provinsen, hvor han aldrig har følt sig hjemme. Og det skal være et helt nyt sted. Ikke i den nærliggende Århus, som hans mor ellers ønsker.

Alexander pakker sine ting og hopper på toget mod Sjælland. Ebeltoft bliver forladt uden tårer fra Alexanders øjne.

Det lykkes Alexander at smile lidt, selv om han ikke er begejstret for at være i lære hos boghandleren i Ebeltoft.

»Jeg kunne ikke holde byen ud. Og selv om min mor senere tilbød mig en scooter, så jeg kunne komme mere hjem, sagde jeg nej. Jeg kom ikke tilbage særlig ofte, efter at jeg flyttede.«

I boghandlen i Birkerød venter en ny tilværelse fyldt med en masse overraskelser. Selve jobbet bliver Alexander hurtigt begejstret for. Hans nye chef, Helga, har tidligere været gift med

kommunisten Aksel Larsen og drevet Land og Folks boghandel i Bredgade i København.

»Hun tog godt imod mig, men jeg var også flittig. Her lærte jeg virkelig en masse. Også om livet, litteratur og kunst, fordi

jeg læste mange bøger i forretningen. Tit var jeg der til midnat. Jeg arbejdede meget, men sugede også til mig. Og for det fik jeg respekt og stor medbestemmelse.«

Modsat i fiskerflækken Ebeltoft blomstrer et kunstnerisk liv i Helga Kastofts boghandel i Birkerød. Her kommer skuespillere, politikere, forfat-

tere og filmfolk. Det er også her, Alexander får sin første rolle, da Theodor Christensen pludselig mangler en mand til en kortfilm, der handler om lungesygdomme. Filmen *Træk vejret* har således en vis Alexander Sørensen på rollelisten, da den færdigindspillede version vises.

I sengen ligger Alexander og spiller lungepatient i kortfilmen »Træk vejret«, som den verdensberømte instruktør Theodor Christensen står bag.

Også på pensionatet Skrivergaarden ved Birkerød Sø, hvor Helga Kasttoft skaffer Alexander et værelse, florerer kunst, mangfoldighed og kultur. Her bor alskens kunstnere, og det er da også samme sted, Jakob Paludan skrev mange af sine bøger i 1920'erne og 30'erne.

Alexander er for længst klar over, han ikke er helt almindelig. Han holder det skjult. Men uha. Forvirringen flår i Alexander. Helga forsøger at hjælpe sin elev, da hun ser, hvordan Alexander slet ikke fanger, at en ung mand er vild med ham. »Han var varm på mig, men det fattede jeg intet af. Helga så, jeg var bagud med min seksualitet, og hun gik en tur rundt om Birkerød Sø med mig, hvor hun talte med mig om tingene. Hun havde selv en masse veninder, der var lesbiske, så hun kunne se, hvad der skete med mig.«

Godt nok er Alexander moden og dygtig til sin arbejde, men rent følelsesmæssigt vælter en tornado af tvivl og usikkerhed rundt i ham.

»I Ebeltoft lå boghandlen lige over for vandrerhjemmet, hvor jeg især om sommeren kiggede efter mændene i shorts, der boede der. Så jeg vidste godt, at jeg ikke var helt som andre.« I Birkerød har Alexander mest øje for mænd, men samtidig også piger. Hvad er boghandlereleven mest til? Han er ikke

klar over det. Men han har en anelse. Snart møder Alexander en ny mand. Han viser interesse for Alexander, og den ellers forsigtige molbo forelsker sig. Manden er ikke bare meget ældre end den stadig unge knægt fra Jylland. Han har også hustru og tre børn.

»Bortset fra lidt uskyldige pillerier ved en anden dreng i Ebeltoft blev det min første affære med en mand og også første gang, jeg havde sex med en mand. Det var en grusom oplevelse. Vi var begge uerfarne. Så det var meget smertefuldt.« Forholdet står ikke på længe og bliver en ulykkelig omgang for både 20-årige Alexander og den ti år ældre mand.

»Jeg viste alt for store følelser, men vi var begge meget kede af det. Han var også rar og sød, men det kunne ikke fortsætte.« På det tidspunkt begynder Alexander at gå i dametøj. Dog mest i weekenderne, og om mandagen bliver det brændt. Trangen opstår allerede, da han er 12 år, men her tager han sig ikke af det.

»Det var en helt anden tid dengang, så presset var stort, og man kunne som mand ikke bare gå i dametøj.«

Som nyudlært boghandler drager Alexander til den nærliggende kaserne i Høvelte for at aftjene sin værnepligt hos telegraftropperne. De næste 16 måneder lever han en til-

værelse i uniform og blankpudsede støvler, hvor disciplin og
honnør for de overordnede hører til dagligdagen.

»Jeg er den eneste trans i verden med gode soldaterpapirer,«
griner Sandra.

Alexander finder dog ikke det paradys hos militæret, som en

Alexander pjatter med økonomaerne i officersmessen på kasernen i Høvelte i Nordsjælland.

ung skabsbøsse måske drømmer om. Godt nok vrimler det med mænd, der ser godt ud, men Alexander er for forsigtig og uerfaren og holder sig derfor tilbage.

Han hænger i stedet ud med soldaterkammeraterne og får sig en kæreste. En pige. Som endda bliver gravid – uden at det er planlagt.

»Hun var sød, og jeg var klar til at gifte mig med hende. Jeg var en pæn ung mand. Og hun skulle ikke være alene med barnet, men glad var jeg ikke.«

Kun et par måneder efter kommer pigen og siger, hun har aborteret ufrivilligt.

»Jeg så det som en vink fra himlen – eller helvede om man vil. Jeg gjorde det forbi med hende og bevægede mig mere i retning af mit eget køn.«

Mange år efter møder Alexander pigen i København. I mellemtiden har hun fået tre børn – og er blevet alenemor.

»Vi snakkede lidt sammen og drak en kop kaffe, og så sad jeg jo der med mine store patter, så jeg sagde, at ja, hun kunne jo nok se, at det aldrig var gået med mig. Hun var enig, men sagde, at hun måske havde fået det sjovere sammen med mig.«

Imens Alexander springer rundt hos militæret, er det kun »en fræk Nørrebro-dreng«, der lurer den sindige jydes seksualitet af.

En dag opholder han og Alexander sig stort set alene på kasernen. Alexander har rengøringstjansen. Han ligger derfor på gulvet med spand, sæbevand og klud, da fyren kommer gående efter et besøg hos lægen.

»Jeg har fået sådan nogle underlige knopper her på benet. Prøv at se,« siger han til Alexander og hiver ned i sine bukser.

»Dér stod han med pikken strittende lige ud i luften. Jeg kiggede bare på hans ben og sagde, at ja, det var da underligt. Han spillede op til mig, så brandgodt ud og havde helt sikkert prøvet det før. Han var uden tvivl både luderkarl og trækkerdreng. Og jeg smilede bare fåret og forlegent. Jeg var så naiv.«

Mere modig er Alexander blevet, da han som 19-årig rejser på sommerferie i Spanien med Spies med blot 150 kroner på lommen. Her forelsker en spansk greve sig i den lyshårede, unge mand fra Danmark. De møder hinanden i lufthavnen på Mallorca. Alexander bor en tid hos greven – uden at hans kone og fire børn opdager, hvad der sker.

»Jeg var grevinde ved venstre hånd. Hans kone ved højre. Greven var ekstremt velhavende, så jeg blev installeret i et af hans huse, men det blev for kedeligt i længden. Han var jaloux, så jeg kunne ingen steder gå hen. Jeg sneg mig i stedet ud om aftenen og gik på bøssebar. Jeg var jo purung og

ville bare have det sjovt,« siger Sandra, der i Spanien oplever, hvordan homoseksuelle kan blive behandlet. En aften er han sammen med en araber på en bar, da politiet trænger ind. Alle ryger med. Bortset fra turisterne. Næste dag besøger Alexander vennen hos politiet.

»Han sidder lænket på hænder og fødder.«

Til sidst bliver Alexander træt af en mere og mere eksperimenterende greve og tager tilbage til Danmark.

»Han ville have, at jeg skulle pisse og skide på ham. Det var sgu for ulækkert.«